



მიხეილ თუმანიშვილის სახელობის  
თეატრალური სკოლების ტანვითარების  
ფონდი

Tumanishvili Theatre Foundation

# ქართული პიესა 2013



გამომცემლობა „კენტავრი“  
თბილისი  
2014

ფატი კიპაროძე

# „პაემანი წარსულთან ანუ დედაჩემი ყველაზე ღამაზია“

პიესა ეფუძნება რეალურად მომხდარ ამბავს

სვეტა – 50 წლის

ინგა – 22 წლის

მღვდელი

კობა – ადვოკატი, სვეტას მეგობარი

სოც. მუშაკი

## პირველი მოქმედება

**ღამეა.** სცენაზე ჩანს საკანი, დგას ორი რკინის საწოლი, მაგიდა, ორი კარადა. ერთ კარადაზე ხატები და სასანთლე აწყვია, მეორეზე წიგნები და სხვადასხვა ნივთები. გისოსებაკრული ფანჯრიდან პროექტორის შუქი მკრთალად ანათებს. ერთ საწოლზე ზურგით წევს ინგა. სძინავს. მეორე საწოლზე ღამის პერანგით ზის სვეტა, ფეხები მოუკეცია და ხელში გაურკვეველ ნივთს ატრიალებს. მერე წიგნს აიღებს კარადიდან და სურათს გამოაძვრენს, დასჩერებია და თითქოს თავისთვის ეჩურჩულებს.

**სვეტა:** სულ ცოტა დარჩა და გიპოვნი. აღარასოდეს მიგატოვებ და ერთად ვიქნებით. რომ იცოდე, როგორ მოგივლი. იცი, რა უნდა გაჩვენო? ექიმმა შენი ქუდბედი მომცა და შენახული მაქვს, რამდენი ხანია გექებ...

**უეცრად ვირტუალური ხმა შეაწყვეტინებს.**

**ხმა:** ტყუილად ეძებ. შენ შენი ნებით თქვი უარი და მოიშორე თავიდან. მაშინ არ გინდოდა შეილი და ახლა რამ გაგახსენა?

**სვეტა:** (გაბრაზებით) მაშინ უჭკუო ვიყავი და სხვანაირად ვფიქრობდი, ახალგაზრდას შეილი ხელს შემიშლიდა. ვიფიქრე, ჩემ გარეშე უფრო კარგად იქნებოდა, გაიზრდებოდა და აუცილებლად ვნახავდი.

**ხმა:** შენ ხომ არც გახსოვს, როგორი იყო. ერთი ციცქნა ისე უარყავი, არც დაფიქრებულხარ.

**სვეტა** სურათს ახლოს მიიტანს სახესთან.

**სვეტა:** როგორ არ მახსოვს. ყველაზე ღამაზი ბავშვი იყო, ქერა კულულებითა და წითელი ტუჩებით.

**ხმა:** ყველა ბავშვი ღამაზია. თუმცა, შენგან განსხვავებით შეილებს მშობლები ზრდიან და სხვებს არ უტოვებენ.

**სვეტა:** მე ჩემი შვილი არ მიმიტოვებია...

**გაღიზიანებული ჩადებს სურათს წიგნში და კარადაზე დებს.**

**ხმა:** აბა რა ჰქენი?!

**სვეტა:** გასაზრდელად დავტოვე. უკვე ისეთ გზას ვადექი, მე ვერ გავზრდიდი. ერთი წლის გასული ვიყავი ციხიდან და სად წამეყვანა ბავშვი?

**ხმა:** თავს იმართლებ... მაშინ რად გინდოდა?

**სვეტა:** ყველა ქალს უნდა შვილი...

**ხმა:** მაგრამ ვისაც უნდა, ზრდის კიდევ და სხვას არ უტოვებს...

**სვეტა წამიერად გაჩუმდა**

**სვეტა:** არ შემიძლო... სულ საქმეზე დავდიოდი. თავი უნდა მერჩინა, თან გივიც მაშინ გაქრა...

**ხმა:** გივი შენი შვილის მამა არ იყო...

**სვეტა:** არ იყო. ვისგან მყავდა არც კი ვიცი. გივი, სერგო, კოკა... ამ სამიდან ერთ-ერთისაა, მაგრამ რა მნიშვნელობა აქვს, ორი მკვდარია, მხოლოდ კოკაა ცოცხალი. ის რომ არა, არავინ არ მეყოლებოდა პატრონი.

**ხმა:** ციხეშიდაც მის გამო მოხვდი.

**სვეტა:** მის გამო? არა, რა მის გამო, ფული გვჭირდებოდა და ვმუშაობდი. ღამაში ვიყავი და გულგრილი ვერავინ რჩებოდა. იმ დამპალმა არ გადამიხადა, მე კიდევ საფულე ვესროლე, რა ვიცოდი, საფეთქელში თუ მოხვდებოდა.

**ხმა:** გაქცეულიყავი, იქნებ, ვერც გაეგოთ, ვინ იყო მკვლელი...

**სვეტა:** არ მიფიქრია, რომ მოვკალი, როცა წაიქცა, შევუკურთხე, ძალიან მოვრალი ვიყავი, გადავბრუნდი და დავიძინე. დილით მილიციამ გამაღვიძა.

**ხმა:** შვილი რამ გაგახსენა ამდენი წლების შემდეგ?

**სვეტა:** შვილი ყოველთვის მახსოვდა, მაგრამ დრო არ მრჩებოდა მის მოსაძებნად, თან კოკას არ უყვარდა ამაზე საუბარი. კოკას გარეშე კი ვეღარ ვცხოვრობდი, მისით ვარსებობდი. აქ უამრავი დრო მაქვს. რატომღაც კოკაც მენხმარება. რაღაც საბუთებს მოუყარა თავი, ცოტაც და იპოვის.

**ხმა:** ადვოკატები რატომ დაგიქირავა. თვითონ ცნობილი ადვოკატია და არ გაუჭირდებოდა ასეთი რამის გამორკვევა.

**სვეტა:** თვითონ უამრავი საქმე აქვს...

**ხმა:** თუ თავი არ შეიწუხა? იქნებ სულერთი გახდი მისთვის? არ გიფიქრია ამაზე?

**გაღიზიანებული სვეტა კარადას ხელს მიატყვამს და ფეხზე წამოხტება. ხმაურზე ინგა გაიღვიძებს.**

**ინგა:** სვეტა დეიდა, ცუდად ხართ? ექიმს ხომ არ დაგუძახო?

**სვეტა:** ხმა ჩაიწყვიტე! ცუდად რატომ უნდა ვიყო, კარგად ვარ, ერთი შენ მიშლი ნერვებს.

**ინგა თავზე საბანს წაიფარებს.**

**სვეტა:** რატომ იმალები? ან რა ჯანდაბამ გაგაღვიძა? მკვლევებს ასე ემართებათ. მოკლული დაგესიზმრა არა?

**ინგა საბანს გადაიხდის სახიდან და შეშინებული წამოჯდება.**

**ინგა:** არა, გაზაფხული დამესიზმრა, ატმის ყვავილები და ჩიტების ჭიკჭიკი. მე სადღელოფლო კაბა მეცვია და ვცეკვავდი. მერე ვიღაც ძალიან ღამაზმა კაცმა შემომახსია, ხელში ამიტაცა და უფსკრულში გადამაგდო, ხელეზგაშლილი მიფურინავდი სიბნელისაკენ, მერე თავი ქვაზე დავარტყი, თან რაღაც ხმაური ჩამესმა და გამომეღვიძა.

**სვეტა:** შტერი რომ იყავი, თავიდანვე მივხვდი. მონასტერში არ გითხრეს, რომ ციხეში ყოველთვის ცუდი სიზმრები ესიზმრებათ?

**ინგა:** სიზმრების არ მჯერა, მაგრამ უსიამოვნო შეგრძნება მრჩება ყოველთვის.

**სვეტა:** დაიძინე, სადაცაა გათენდება, დილით საქმე გაქვს. ჩემს გაღვიძებამდე გააკეთე ყველაფერი, თორემ გუშინდელზე უარესი მოგივა.

**ინგა გაჩუმდება და ცოტა ხანში ფშვინვას ამოუშვებს.  
სვეტა გადაბრუნდება, მაგრამ ხმა არ ასვენებს.**

**ხმა:** რა გაძინებს, ადექი, მოდი, მაგიდასთან დაჯექი, რაღაც უნდა გაგახსენო.

**სვეტა:** რატომ არ მანებებ თავს, შენ მე რა უნდა გამახსენო. მთელი ცხოვრება დამღალე. მოდი რა, დამაძინე, ხვალ ვილაპარაკოთ.

**ხმა:** შენ ახლა რა დაგაძინებს. ისე აგაფორიაქა დღეს ადვოკატმა, კარგა ხანს გეყოფა. ძალიან ამაყი ხარ, რატომ ეჩხუბე დირექტორს. ხომ იცი, მასაც შეუძლია დახმარება.

**სვეტა:** არა მაქვს იმ ახვარის ატანა, ერთი იდიოტი ტიპია, ქალების დანახვაზე დუჟი გადმოსდის.

**ხმა:** თუმცა უარი არ გითქვამს...

**სვეტა:** სხვაგვარად ასე თავისუფლად ვერ ვიქნებოდი...

**ხმა:** გამართლებას ეძებ, სიმართლეს კი თავს არიდებ.

**სვეტა:** სადღაა სიმართლე, სიმართლე დაიმარხა დიდი ხნის წინ და აღარ მიძებნია. ან კი რაში მჭირდებოდა სიმართლე.

**ხმა:** დღეს რატომ ეძებ სიმართლეს, რად გინდა შვილი, რომელიც არც კი გიცნობს, შენც ხომ აღარ გახსოვს.

**სვეტა:** არა, უნდა მოვძებნო, სიგიჟემდე მინდა ვნახო, ვიცი, ლამაზი იქნება, ლამაზი და ჭკვიანი.

**ხმა:** იმედი გაქვს, შენ დაგემსგავსებოდა, შენ ხომ ამაყობ შენი სილამაზით.

**სვეტა:** რატომაც არა, ლამაზი ვარ და ვამაყობ, რასაც ვაკეთებდი, კარგად ვაკეთებდი. მაგარი ქალი ვიყავი და იმიტომაც ვერ მივიწყებს კოკა დღემდე. ჩემს შვილს ყველაფერს ვასწავლი. ვიცი, როგორი გზით ვატარებ. ახლა კი მაცალე ფიქრი. მალე გათენდება კიდეც.

**სვეტა გადაბრუნდება, კედელზე გაკრულ ჯვარს ხელით მიეფერება და ამოიოხრებს.**

## მეორე მოქმედება

**დიდაა.** ინგა ჩუმად დგება, ხალათს მოიცვამს და ფენაკრეფით მიდის კარადასთან, სადაც სასანთლე დგას, კედელზე ხატებიც მოჩანს. პირჯვარს გადაიწერს და ცდილობს, უხმაუროდ მივიდეს მაგიდასთან. შემთხვევით ხელს გაკრავს სასანთლეს და გადმოაგდებს. ხმაურზე სვეტა წამოხტება და მივარდება, ხელს სტაცებს და თავის საწოლზე მიაგდებს.

**სვეტა:** შენ ვერ გაიგე, არა, რა გითხარი, არ გამაღვიძო-მეთქი? ამას იმიტომ აკეთებ, რომ წყობილებიდან გამომიყვანო. კარცერს მიჩალიჩებ, არა?

**ინგა ატირდება და პატიებას სთხოვს.**

**ინგა:** შემთხვევით მომიხვდა ხელი, არ მინდოდა, მაპატიეთ, სვეტა დეიდა.

**სვეტა სიგარეტს მოუკიდებს და მაგიდასთან ჯდება. ძალიან გაბრაზებულია და მაგიდაზე თითებს ათამაშებს.**

**სვეტა:** ძალიან დამღალე. რამდენი თვეა, გითმენ, მაინც რა გინდა, რატომ მაღიზიანებ. ან საერთოდ, რა გატირებს? შენ ის არა ხარ, ანგელოზად რომ მაჩვენებდი თავს? შენ ჩვეულებრივი ნაძირალა ხარ და ჩემგან არაფრით არ განსხვავდები.

**ინგა:** მე არაფერი არ დამიშავებია.

**სვეტა:** ვიცი, ვიცი, ხომ გითხარი, რომ ანგელოზი ხარ, მაგრამ თურმე მკვლეელი ანგელოზებიც არსებობენ.

**ინგა:** არ მომიკლავს... არ მომიკლავს...

**ინგა ისტერიულად ტირის და გამწარებული დადის წინ და უკან.**



**სვეტა:** იცი, როგორ ისჯებიან ჯიუტები? მოდი აქ, დაჯექი და მომისმინე.

**ინგა მაინც აგრძელებს სიარულს. სვეტა ხელს არტყამს მაგიდაზე და ხმას უწევს.**

**სვეტა:** ვერ გაიგონე?

**ინგა მობუზული ჯდება.**

**სვეტა:** კარგად დაიმახსოვრე, რასაც ახლა გეტყვი – აღარასოდეს აღარ გაბედო სიტყვის შემობრუნება! არ დაგავიწყდეს, ვის ელაპარაკები, თორემ დაისჯები, გოგო! თან იცი, რა საკაიფოდ? ჯერ ცოტა აგეწვება, სულ ცოტა, მერე თანდათან გეტკინება და ბოლოს სამახსოვრო შრამიც დაგრჩება. გაიგე, შე ლაწირაკო? (ინგა თავს უქნევს) კარგია, თუ გაიგე, თუ არა და მერე ტირილი ვერ გიშველის.

**სვეტა სიგარეტს ჩააქრობს და გაბრაზებული წამოდგება. ვიდრე საწოლთან მივა, შემობრუნდება და თავზე დაადგება, მხრებში ხელს ჩაავლებს და მუქართ ეტყვის:**

**სვეტა:** ვიცი, ახლა მწყევლი და მაგინებ, მაგრამ იმხელა სროკი გაქვს, ჭკუის სწავლება გჭირდება. აქ სხვა სამყაროა და სხვა კანონები. იქნება ოდესმე მადლობაც მითხრა.

**მერე მოშორდება და ხმამაღალი საუბრით წავა საკნის მეორე მხარეს.**

**სვეტა:** მაინც მოახერხე და შენი გაიტანე. ახლა რაღა დამაძინებს. კეთილი ინებე და მოყევი, რაც არ გითქვამს.

**ინგა:** არაფერი არ დამიმალავს, სვეტა დეიდა. სიმართლეს გეუბნებით, თქვენ კი მაინც არ გჯერათ ჩემი.

**სვეტა:** შენ მკვლელი ხარ, ძვირფასო, და რა უნდა დაგიჯერო. *(სვეტა ირონიულად ჩაიციხებს, წამოდგება, ცალ ფეხს სკამზე ჩამოდებს, ზედ იდაყვით დაეყრდნობა და აგრძელებს)* აი, მე მოვკალი და უარზეც არ ვარ. შენ რატომ მაღავე, გეშინია არა? გარეთ გინდა არა? დამნაშავე კი ხარ, მაგრამ აღიარება არ გინდა.

**ინგა:** მე მხოლოდ სიმართლის გარკვევა მინდა. მაგრამ დამხმარეც არავინ არა მყავს. მშობლები რომ მყოლოდა, ამ დღეში არ ჩავვარდებოდი.

**სვეტა:** მერე რატომ არ გყავს? იმიტომ, რომ ნაბიჭვარი ხარ. ალბათ, დედაშენმა არც კი იცოდა, ვისგან ჰყავდი და მოგიშორა, რადგან ისიც შენნაირი ნაბიჭვარი იქნებოდა. იგულავა და ზედმეტი ტვირთისაგან გათავისუფლდა.

**ინგა ხმამაღლა ტირის.**

**ინგა:** ნუ იტყვიოთ ასე, გთხოვთ. ვიცი, დედაჩემი კარგი ქალი იქნებოდა. მითხრეს, რომ ძალიან ლამაზი ყოფილა. ვინ იცის, რა უჭირდა.

**სვეტა:** ყველა მიტოვებული ბავშვი ამას ამბობს, რადგან ზღაპარს უყვებიან ხოლმე, ზღაპარი ხომ ლამაზია ყოველთვის.

**ინგა:** როგორი მკაცრი ხართ, სვეტა დეიდა. როგორ არ გებრალეხათ ადამიანები. მაინც რა დაგიშავეთ ასეთი? მე ხომ ისედაც უმიზეზოდ დამსაჯა ცხოვრებამ?

**სვეტა შეკრთება და ინგას სახეში ჩააშტერდება. მერე თავს გადააქნევს, წამოართყამს და თავის საწოლზე მიწვება. ინგა ჩუმად იცრემლდება, მხრები უცახცახებს, შეშინებული ცდილობს, რომ არ იხმაურის.**

## მესამე მოქმედება

**ინგა** დგას და არ იცის, როგორ მოიქცეს. მოძღვარი მიუახლოვდება, თავზე ხელს დაადებს და ლოცავს. ინგა ტირილს იწყებს. ორივენი სხდებიან მაგიდასთან.

**მოძღვარი:** დამშვიდდი. ყველაფერი უფლის ნებაა. იქნებ, რა განსაცდელს აგარიდა უფალმა აქ მოყვანიით. ლოცვები არ შეწყვიტო, იმედი არ დაკარგო და სასოწარკვეთილებას არ მიეცე, მოითმინე და „მოთმინებითა შენითა მოიპოვე სული შენი“.

**ინგა:** ვითმენ, მამაო, ვითმენ და მოთმინებასაც ვითმენ, მაგრამ ძალა აღარ მყოფნის. ძნელია, მუდმივად დაძაბული ყოფნა, როცა ვერც სიმართლეს ამტკიცებ და არც იმის უნარი გაქვს, უსამართლობას შეეგუო. ეს თვეები ხშირად მიფიქრია სიკვდილზე, ეს იქნებოდა ყველაზე მარტივი გამოსავალი – არ არის ადამიანი, არ არის პრობლემა.

**მოძღვარი:** შენ მარტო საკუთარ თავზე ფიქრობ და ეგოისტი ხდები. რატომ არ ფიქრობ, რამდენ ადამიანს მიაყენებ ტკივილს? ყველას, ვინც შენ გარშემო იყო, აღმზრდელები, პედაგოგები, მეგობრები. იმ ადამიანთა უმრავლესობა, ვინც საკუთარ თავზე ხელის აღმართვას ბედავს, უსმენს ეშმაკს, რომელიც ეუბნება, რომ თუკი ისინი თავად მოუღებენ ბოლოს საკუთარ სიცოცხლეს, იმ ტანჯვისაგან გათავისუფლდებიან, შინაგანად რომ გრძნობენ. ასეთები კი ეგოიზმიდან გამომდინარე იკლავენ თავს. სიცოცხლე ღვთის საჩუქარია! თვითმკვლელობა კი იმას ნიშნავს, რომ ღმერთს უარს ეუბნები ამ საჩუქარზე.

**ინგა:** *(ტირილით პასუხობს)* მაშინ რა აზრი აქვს ასეთ სიცოცხლეს, რომელიც ოთხ კედელში უნდა გავატარო? თქვენ ხომ გჯერათ, რომ უდანაშაულო ვარ?

## **მღვდელი დაკვირვებით შეხედავს და რამდენიმე წამი მღუმარედ უსმენს.**

**მოძღვარი:** მე უფლის მჯერა, მხოლოდ ის არის ერთადერთი მართალი. ჩვენ ყველანი ცოდვილები ვართ. ნუ დაშორდები ღმერთს. არასოდეს ჩავარდე სასოწარკვეთილებაში, ყოველ გრიგალს სიმშვიდე მოსდევს, სიბნელეს – განთიადი და სინათლე, დასავლეთს – აღმოსავლეთი, დაცემას – სინანული, ყოველ „ჯვარცმას“ – „აღდგომა“, ყოველ პრობლემას – მოგვარება, ყოველ ცრემლს – ღიმილი, ყოველი დაბრკოლებისა და სირთულის შემდეგ უფალი იესო ქრისტე მოდის.

**ინგა ცრემლებს იწმენდს და თითქოს რაღაც სურს უთხრას, მაგრამ ვერ გადაუწყვეტია. მოძღვარი დაკვირვებულ მხერვას არ აშორებს. ბოლოს როგორღაც გაბედავს და ჩუმად ეუბნება:**

**ინგა:** მამო, მეშინია!

**მოძღვარი:** კარგია, თუ ღვთის შიში გაქვს.

**ინგა:** არა, მამაო, ღვთის შიშზე არ მიფიქრია, მე ადამიანების მეშინია.

**მოძღვარი:** უიმედობა გალაპარაკებს. მაინც ვისი გეშინია?

**ინგა:** ვისთანაც ვცხოვრობ. პირველი დღიდანვე ვფიქრობ, რომ ჯერ მაწამებს, დამანაკუწებს და მერე თავს მოიკლავს. ბევრჯერ თავის მოკვლაზეც მიფიქრია იმ ქალის შიშით.

**მოძღვარი:** რატომ ფიქრობ ასე მძიმედ, შვილო?

**ინგა:** იმიტომ, რომ ყველა და ყველაფერი ეზიზღება. დიდი ხანია, სასჯელს იხდის და თითქოს ადამიანებს საერთოდ ვერ იტანს, სულ რაღაცით უკმაყოფილოა, არ ვიცი, მამო, როგორ მოვიქცე. სხვაგანაც არ მიშვებს.

## მეოთხე მოქმედება

**სვეტა** მაგიდასთან ზის და საბუთებში იქექება. ჩანს, რომ აღელვებულია. ფურცლები უწესრიგოდაა მიმოხეული.

**ხმა:** რას ეძებ, სვეტა, ამ ქაღალდებში? რამ აგაღელვა ასე ძალიან?

**სვეტა:** ვიდრე ის ლაწირაკი შემოვა, მინდა მე თვითონ მივაკვლიო ჩემს შვილთან მისასვლელ გზას.

**ხმა:** ხომ დაგპირდნენ დახმარებას?

**სვეტა:** კი, მაგრამ ვერ ვისვენებ. გაიძახიან, ცოტაც გვაცალეო, ჩემთვის მათი ცოტა ძალიან ბევრია. აღარავის აღარ ვენდობი. ეს გოგოც ნერვებს მიშლის!

**ხმა:** რატომ ამწარებ, შენი შვილის ტოლია.

**სვეტა** წამოხტება.

**სვეტა:** ჩემს შვილს არასოდეს არავინ შეადარო! ჩემი შვილი ციხეში არასოდეს მოხვდება, არც მკვლელი იქნება, არც ასეთი უზრდელი და არც ასეთი უშნო.

**ხმა:** ინგა ძალიან ლამაზი გოგოა. რალაციტ გამსგავსებ კიდევ. არ მესმის, ასე რატომ შეიზიზღე.

**სვეტა** დაჯდება და სახეზე ღიმილი გადაეფინება.

**სვეტა:** შენ რა იცი, რაა სილამაზე. მაგის ასაკში ისეთი ვიყავი, თვალს ვერ მაშორებდნენ. სილამაზე, ის იყო! ერთ რამედ ღირდა ჩემი ქალაქში გასვლა.

**ხმა:** აცადე, ამანაც გაიხაროს. იქნებ, მართლაც უდანაშაულოა და მალე გაუშვან, ნუ ამწარებ. ვინ იცის, მოძღვარმა რა ამბავი მოუტანა.

**სვეტა:** ეგ ანაფორიანი საფრთხობელები აღარ გამახსენო. ატანა არა მაქვს. იცი, რა მითხრა ერთმა მღვდელმა? ვერ დაგეხმარები შვილის მოძებნაში, ეგ ფორმიანების საქმეა და მე მაგისტრის არა მცალიაო. აბა, ფულის

სუნი ეგრძნო, თუ არ მოიცვლიდა! მერე დაგიწყებენ, უფალშია ხსნა და ეკლესიაში იარეო!

**ხმა:** ეჰ, სვეტა, სვეტა, შენ ხსნას მხოლოდ კოკაში ხედავ. ბრმა ხარ და ეგ სიბრმავე დაგლუპავს.

**სვეტას ბოლო სიტყვები თითქოს არ ესმის და ისევ საბუთებს ათვალეირებს. ამ დროს შემოდის ინგა. ცოტა დამფრთხალი და აღელვებულია და თავის საწოლისკენ წავა. სვეტა გვერდიდან გახედავს.**

**სვეტა:** რაო, რა გითხრა შენმა მოძღვარმა? ვიფიქრე, თან წავიყვანდა (*სვეტა ირონიულად იღიმის*).

**ინგა ნამტირალევი თვალებით საწყლად შეხედავს და თითქოს არ იცის, რა უპასუხოს.**

**სვეტა:** მოყვე, რას გაჩუმებულხარ?

**ინგა:** რა მოყვე? არაფერი უთქვამს.

**სვეტა:** მაინც?

**ინგა:** მაღე პროცესი მაქვს. იქნებ სიმართლე გაირკვეს.

**სვეტა ფურცლების შეგროვებას იწყებს და სერიოზულად ეკითხება.**

**სვეტა:** მართლა დებილი ხარ თუ თავს იღებილებ? ვინ უნდა გაარკვიოს სიმართლე?

**ინგა:** სასამართლომ, რა ვიცი... არ ვიცი, არაფერი არ ვიცი. მე მხოლოდ ის ვიცი, რომ არავინ მომიკლავს და მართალი ვარ.

**სვეტა:** და მაინც ვისი ან რისი იმედი გაქვს? ამბობ, რომ უპატრონო ხარ, არავინ არ გყავს.

**ინგა:** უფლის იმედი მაქვს მხოლოდ.

**სვეტა:** მოდი, დაჯექი და გამაგებინე, რა გიყრია მაგ თავში, ალბათ შენმა მამამ გამოგაშტერა.

**ინგა:** რას ამბობთ, რომ არა ჩემი მოძღვარი...

**სვეტა აწვევტინებს.**

**სვეტა:** მოძღვარი არა! მაგ სისულელეებს ჯობია, ყავა დაასხა, მთელი დღე გელოდები. ძალიან საქმიანი კი გახდი, უფროთო ანგელოზი.

**ინგა ბანცალ-ბანცალით მიდის მაგიდასთან, ჭიქაში წყლის დასხმის დროს, შემთხვევით წყალი დაედვრება და სვეტას საბუთებს დაასველებს. სვეტა გიჟივით წამოხტება და ქაღალდებს აკრეფს, თან აფრიალებს, თან ინგას ლანძღავს.**

**სვეტა:** იდიოტი ხარ, დებილი და დეგენერატი. ერთი ფურცელიც რომ გაფუჭდეს, ვერ გადაამირჩები, მოგკლავ.

**ინგა მაგიდასთან მიიკუნტება, სვეტა დაყრის ფურცლებს, ინგას ფეხს ჩაარტყამს და წააქცევს. ინგა შიშით ხმას ვერ იღებს, სახეზე ხელებაფარებული ჩუმად ტირის.**

**გაცოფებულმა სვეტამ არ იცის, რა ქნას. ქაღალდებს ათვალიერებს და სათითაოდ აწყობს საწოლზე. მერე ინგას თმებში სწვდება და ფეხზე წამოაყენებს.**

**ინგა:** მაპატიეთ, გთხოვთ, არ მინდოდა.

**სვეტა:** მოსამართლესაც იგივეს ეტყვი, ალბათ, რომ მოკვლა არ გინდოდა, ისიც დაგიჯერებს და გაგიშვებს. რატომღაც ყველამ უნდა დაგიჯეროთ, არა? მე და შენ, იცი, რით განვსხვავდებით ერთმანეთისაგან? მე არასოდეს არ ვმალავ არაფერს. შენ და შენისთანები თქვენი აუტანელი დუმილითაც კი ჰკლავთ ადამიანებს, თან გიკვირთ, მკვლელს რატომ გეძახიან. მკვლელი ხარ, გესმის, მკვლელი და მთელი ცხოვრება ციხეში ეგდები.

**ინგა ხელებჩამოყრილი ემორჩილება სვეტას, აღარც კი ტირის. უეცრად სვეტა გაჩერდება, ინგას თავისკენ შეაბრუნებს და შეცვლილი ხმით ეკითხება.**

**სვეტა:** დავუშვათ, მართლა გაგიშვან, რა უნდა გააკეთო?

**მოულოდნელობისაგან ინგას ხველა აუტყდება. სვეტა ხელს გაუშვებს. ინგა არ პასუხობს. თავჩაღუნული მხრებს იჩინავს.**

**სვეტა:** არც ის იცი, სად იცხოვრებ?

**ინგა ისევ ჩუმდაა. სვეტა ჩაფიქრებული ათვალიერებს ინგას. ჩუმად ჩაიცინებს და ხელს უბიძგებს. ინგა საწოლზე მოიბუზება.**

**სვეტა:** მართლა საერთოდ არავინ არა გყავს?

**ინგა:** არა.

**სვეტა:** მშობლები სულ არ გახსოვს?

**ინგა:** არა.

**სვეტა:** არაფერი არ იცი, ვინ არიან?

**ინგა:** არავინ არაფერი არ იცოდა და მე როგორ გავიგებდი.

**სვეტა:** რომ ნახო, რას იზამ?

**ინგა:** როგორ ვნახავ? სად?

**სვეტა:** ხომ შეიძლება ან დედამ გიპოვოს, ან მამამ, ხომ შეიძლება, მოგძებნონ.

**სვეტა დაძაბული საუბრობს. სიტყვები აღარაა მკაცრი, ინგას გაფაციცებული მზერით აკვირდება.**

**ინგა:** არ ვიცი, არავის არასოდეს მოვუკითხივარ. ერთადერთი ის ვიცი, რომ დედა ძალიან ღამაში ქალი ყოფილა.

**სვეტა:** შენ რატომ არ მოძებნე?



ინგა არაფერს არ პასუხობს. ცრემლები სცვივა.

ინგა: შეიძლება, დაეწვე, სვეტა დეიდა?

სვეტა ხელს ჩაიქნევს. ინგა დაწვება და მოიკუნტება.  
სვეტა დადის, შეჩერდება და რატომღაც თბილად ეტყვის.

სვეტა: მეცა მყავს შვილი.

ინგა გაკვირვებული სახით წამოჟდება, თან ცრემლებს იწმენდს.

ინგა: არასოდეს გითქვამთ.

სვეტა: რატომ უნდა მეთქვა, რომელი ჩემი დაქალი შენა ხარ.

ინგა: რა ჰქვია? გოგოა? თუ ბიჭი?

სვეტა თითქოს გამოფხიზლდება, აგდებით დაუქნევს ხელს და დაუცაცხანებს.

სვეტა: არაა შენი საქმე. შვილი მყავს და მორჩა.

მერე თავის თავს გაუღიმებს, კარადასთან მიდის, სასანთლეს აიღებს, ცოტა ხანს ატრიალებს და ფიქრობს. ინგა ისევ წამოწვება. სვეტა მკვეთრი მოძრაობით შემობრუნდება, მიდის თავის საწოლთან და რაღაცას ეძებს, წიგნს გადაშლის და სურათს აკვირდება, მერე მაგიდასთან მიდის და ადგილს ვერ პოულობს. ინგა თვალყურს ადევნებს.

ინგა: სვეტა დეიდა!

სვეტა: თავს ნუ მომაბეზრებ, არა ვარ ხასიათზე!

ინგა ჩუმდება, მერე ამოიოხრებს და თითქოს თავის თავს ელაპარაკება.

ინგა: დედა რომ მყავდეს, აქ ყოფნაზედაც არ

ვინერვიულებდი. მოვიდოდა პაემანზე, გულში ჩამიკრავდა, მომეფერებოდა, მომიტანდა თავისი ხელით გაკეთებულ საჭმელს, ტანსაცმელს, დამიტოვებდა თავის სითბოს და დამტოვებდა დამშვიდებულს. ნეტა, როგორი სუნი აქვს დედას?

**სვეტა ერთ ადგილზე გაშეშებული არეული სახით დგას, ვერაფერს ამბობს, მხოლოდ შესცქერის.**

**ინგა:** თქვენ გყავთ დედა, სვეტა დეიდა? გახსოვთ მისი მოფერება?

**სვეტა გვერდზე შებრუნდება და კბილებში გამოსცრის.**

**სვეტა:** აღარასოდეს იკითხო ასეთი სისულელე, დედაჩემი დიდი ხნის წინ გარდაიცვალა. აღარც კი მახსოვს.

**ინგა:** შვილი? შვილს როგორ ეფერებით? მგონი, როგორ გიყვართ და როგორ გეჩქარებათ ხოლმე მასთან პაემანზე.

**სვეტა ხმას არ იღებს.**

**ინგა:** სვეტა დეიდა, გამაცნობთ თქვენს შვილს?

**სვეტა გიჟივით მივარდება, სახეში გაარტყამს და ყვირის.**

**სვეტა:** ხომ გაგაფრთხილე, აღარ ახსენო-მეთქი ჩემი შვილი?! აღარასოდეს გაბედო მაგაზე ლაპარაკი, თორემ ჩემი ხელით დაგახრჩობ! გაიგე, გოგო, რა გითხარი?

**ინგა შეშინებულია, ხმის ამოდებას ვერ ახერხებს, ლოყაზე ხელაფარებული გულსაკლავად ტირის. სვეტა ყვირის, უფრო თავისთვის.**

**სვეტა:** შვილი... ტკბილია... შენ რაში გაინტერესებს, როგორია ჩემი შვილი, რატომ კითხულობ?!

**სვეტა ხან ყვირის, ხან ჩუმდება, თან ჩქარი ნაბიჯით დადის წინ და უკან. მერე მაგასაც ტირილი აუვარდება და მაგიდასთან ჩამოჯდება.**

**სვეტა:** ისეთი კარგია, როცა პატარა ფუნჩულა ხელებს გიფათურებს სახეზე, თითებით რაღაცას ეძებს თითქოს. საოცარი სუნი გაბრუებს და ამ სუნს ვერასოდეს ვეღარ ივიწყებ.

**ინგა გაუცნობიერებლად დგება და სვეტასთან მიდის, უკან დაუდგება და ცდილობს, დაამშვიდოს როგორმე.**

**ინგა:** არ იტიროთ, სვეტა დეიდა! იმიტომ გკითხეთ, რომ ხშირად მიფიქრია დედის სიყვარულზე, მაგრამ არასოდეს მიფიქრია მისი მოძებნა. ცუდი შვილი ვარ, არა? ხომ შეიძლება, ისიც ასე ფიქრობდეს ჩემზე, ან იქნებ როგორ ვჭირდები, მე კი არც მიფიქრია, მომეძებნა.

**სვეტა ცრემლიანი თვალებით აჰხედავს.**

**სვეტა:** ავადმყოფი რომ იყოს?

**ინგა:** მოუუვლიდი.

**სვეტა:** ლოგინად ჩავარდნილსაც?

**ინგა:** რა თქმა უნდა, ის ხომ დედაჩემია!

**სვეტა:** მან ხომ მიგატოვა?

**ინგა:** ის დედაჩემია.

**სვეტა ისევ გაუმეორებს.**

**სვეტა:** მან შენ მიგატოვა!

**ინგა დაფიქრებული მზერით შეხედავს.**

**ინგა:** მე დედა მინდა მყავდეს. მინდა დედის სითბო ვიგრძნო და შვილობის სიტკბო.

**მერე ინგა ხატბთან დადგება და ლოცულობს.  
სვეტას ხმა ჩაესმის.**

**ხმა:** რატომ აწამებ ამ საცოდავს, რაებს ეკითხები, რამ გაგამწარა და გაგაბოროტა ასე ძალიან. ვერ ხედავ, დედა ენატრება, შეიცოდეს, მოეფერე, ნუ აჭერ ფეხს მტკივნეულ ადგილზე, შენც დედა ხარ!

**სვეტა:** მე მისი დედა არა ვარ. ყველამ თავის შვილს მიხედოს.

**ხმა:** იქნებ შენს შვილსაც ასე ენატრება დედა? არ გიფიქრია ამაზე?

**სვეტა** მოულოდნელი კითხვის გამო ბრაზდება, პასუხს არ სცემს, მაგრამ მოუსვენრად მოძრაობს.

**ხმა:** ერთხელ მთელი კვირა ვერ ნახე დედა და სიცხე ვერ ჩაგიქრეს, როგორც კი დედამ ჩაგიკრა გულში, მაშინვე ფეხზე წამოხტი. შენ კი ერთი ციდა ანგელოზივით შვილი შეატოვე უცხო აღამიანებს. ერთადერთხელ დაგირეკეს, გლანდების ოპერაციას ეუკეთებო, ძალიან ცუდადააო, მაშინაც ძალიან პატარა იყო, მაგრამ შენ არც მაშინ გეცაღა, კოკას ბიზნესის გულისათვის ვიღაც თურქს იყავი აკიდებულნი. ამბავიც არ გიკითხია, კოკა არ გაბრაზდესო და ნომერიც კი გამოცვალებ. საინტერესოა, რა ნამუსით ეძებ, ან ვის ეძებ, ან როგორ არ გრცხვენია.

**სვეტა:** ჩემი შვილი გვერდით მინდა მყავდეს, დანარჩენს აღარ აქვს მნიშვნელობა. უკვე უმაღლესსაც დაამთავრებდა... შეიძლება მუშაობს...

**ხმა:** შეიძლება სულაც შენ დაგემსგავსა.

**სვეტა:** არა, არა, ის ასე არ იცხოვრებდა.

**ხმა:** შენი შვილია!

**გამწარებული სვეტა სურათს დაემებს, იპოვის, ხელს გაშლის და სასოწარკვეთილი სივრცეს მიმართავს.**

**სვეტა:** აი, ნახე, როგორი საყვარელია, ხედავ? გინახავს ასეთი ლამაზი და საოცარი ბავშვი?!

**ხმა:** ეს ხომ მხოლოდ თვეების ჩვილია! იცი, ახლა რამდენი წლის იქნება?

**სვეტა:** როგორი ლამაზი და სუფთა თვალები აქვს!

**ხმა:** შენც ძველებურად ლამაზი თვალები გაქვს, მაგრამ...

**სვეტა ჩიხში მოექცა. უეცრად რაღაც გაახსენდება. საბუთებში რაღაცას იქექება, მერე ერთ ფურცელს ააფრიალებს.**

**სვეტა:** აქ წერია, რომ კარგად სწავლობდა. თურმე, ნიჭიერი ბავშვი ყოფილა, ბავშვთა სახლის მერე მონასტერში წასულა. მერე აღარ ვიცი, თუმცა, მაინც მოუძებნი. რაღა დარჩა. კოკა დაიკარგა, მღვდელმაც უარი მითხრა და **ხმარებაზე**. არა უშავს, კოკა ხომ მაინც გამოჩნდება.

**ხმა:** არ გიფიქრია, რომ შენი ცოდვებისათვის ისჯები?

**სვეტა:** ეს კედლებია ჩემი სასჯელი და ყველა ცოდვა ჩამოვირეცხე. გამოსყიდული მაქვს ცოდვები, საკმარისია უკვე.

**ხმა:** ვერც კი ხვდები, როგორ უმატებ ცოდვას ცოდვაზე.

**სვეტა:** რომელ ცოდვაზე ამბობ?

**ამ დროს ინგა წამოისლუკუნებს. სვეტა თავს მიაბრუნებს. ხმა ცინიკურად ჩაიხითხითებს.**

**ინგა:** სვეტა დეიდა, არ გამიბრაზდეთ, გთხოვთ, არავისთან არასოდეს მისაუბრია ამაზე. ამ ბოლო დროს ხშირად ვფიქრობ, უეცრად რომ მოვიდეს ვინმე და მითხრას, რომ დელანჟემია, როგორ მოვიქცევი? მისმენთ, სვეტა დეიდა?

**სვეტა ჩუმად ზის და არ პასუხობს, თან სურათს ჩასჩერებია. ინგა აგრძელებს, თან სადღაც იყურება.**

**ინგა:** შეიძლება ცუდი შეილი ვარ, მაგრამ ვერ წარმოიდგენთ, როგორ ვოცნებობ დედასთან შეხვედრაზე. ყველა ლამაზი ქალი დედაჩემი მეგონა. ბავშვებს თეატრში რომ წაგვიყვანდნენ, მეგონა, რომელიმე მსახიობი სცენიდან ჩამოვიდოდა, ხელში ამიყვანდა, მომეფერებოდა და ჩამჩურჩულებდა, რომ დედაჩემი იყო. მაგრამ ეს ოცნება დღემდე არ ამსრულებია.

**სვეტა:** რატომ იმეორებ ხშირად, რომ დედაშენი ლამაზი იყო?

**ინგა:** ერთი მომგლელი გეყავდა, ის მეუბნებოდა ხოლმე, დედაშენისნაირი ქალი აღარსად მინახავსო.

**სვეტა:** იქნებ გატყუებდა?

**ინგა:** მარგო დეიდამ ტყუილი არ იცოდა.

**სვეტა ეჭვით გააქნევს თავს და ჩაფიქრებული აგრძელებს სიარულს. ზოგჯერ ინგას ჩაფიქრებული გახედავს ხოლმე.**

**სვეტა:** ინგა, რა გითხრეს, გაქვს რაიმეს იმედი?

**ინგა ასეთ შეკითხვას არ ელოდა, გაოცებული წამოდგება და თავს მიაჩქვამს რკინაზე. ინსტინქტურად წამოიძახებს: „ვაიმე, დედა“. ამის გაგონებაზე სვეტა მივარდება, თითქოს გულში უნდა ჩაიკრას, მაგრამ გაწვდილ ხელს საწოლზე ჩამოდებს და ცივად ეტყვის.**

**სვეტა:** რით ვერ მიეჩვიე ადგომას, თავს გაიტეხავ ერთხელაც იქნება.

**ინგა გაიცინებს და თავზე ხელს ისვამს.**

**ინგა:** სამახსოვროდ დამრჩება. მოძღვარმა მითხრა, რომ მკვლევლები უპოვიათ, დაიჭერენ და მე გამიშვებენ ალბათ.

**სვეტა:** მართლა არ მოგიკლავს?

**ინგა:** რას ამბობთ, სვეტა დეიდა! მე სიცოცხლე მიყვარს, როგორ შემიძლია ვინმეს მოკვლა? ან რატომ უნდა მომეკლა?

**სვეტა:** უამრავი მიზეზით შეიძლება მკვლევლობის გამართლება.

**ინგა:** ჩემთვის არავის არაფერი დაუშავებია. არავიზე არ მწყდება გული, არც არავის ცუდი არ მინდა. არც თქვენზე ვარ გაბრაზებული. თქვენ მკვლელი გგონივართ და იმიტომაც გეზიზღებით.

**სვეტა** შეიშმუნება, თითქოს შერცხვება.

**სვეტა:** მე არ მეზიზღები.

**ინგა** უფრო თამამად განაგრძობს.

**ინგა:** კი, გეზიზღებით, ვერ მიტანთ. მაგრამ როგორც კი დარწმუნდებით, რომ უდანაშაულო ვარ, ვიცი, მომეხვევით და გულში ჩამიკრავთ. თქვენ ჩემში მკვლელს ხედავთ და ის გეზიზღებათ. მახსოვს, პირველად როგორი თვალებით შემომხედეთ. მაშინ შევნიშნე რაღაც წამიერი ნაპერწკალი ზიზღის თუ შურის, მე ხომ იმ სამყაროდან მომიყვანეს, თქვენ რომ წლების უკან დაგატოვებინეს. ახლა ვიცი უკვე, რომ ამ ნაცრისფერ სამყაროს არ უყვარს განსხვავებული სურნელება. აქ მხოლოდ ერთი სურნელია – ნესტის, მარტოობის, ტარაკნების, ბაღლინჯოების და ამჟავებული ბალანდის ერთად შერეული. დღეში ათასჯერ რომ იბანაო, მაინც პატიმრის სუნად ყარხარ და მავთულხლართებით მორთული კედელი გაშორებს იმ ცხოვრებას, რომელსაც ყველა მივტირით.

**სვეტა** მაგიდასთან დგას და ინტერესით შეჰყურებს ინგას.

**სვეტა:** ჭკვიანი საუბარი გცოდნია. არ მოველოდი. აქამდე რატომ არ იღებდი ხმას?

**ინგა:** მეშინოდა.

**სვეტა:** რისი?

**ინგა:** თქვენი, სვეტა დეიდა. ახლაც მეშინია. სულ მგონია, რომ ჩემი ცემის სურვილი არ გასვენებთ. ახლა კიდევ რომ მცემოთ, არ ვინანებ, გითხარით, რისი თქმაც მსურდა.

**სვეტა:** ახლა რამ გაგაბედინა ამის თქმა?

**ინგა:** ვინმეს ხომ უნდა ეთქვა, რომ ძალიან ღამაზი, მაგრამ ზედმეტად გაბოროტებული ხართ, არ ვიცი რატომ, მაგრამ უამრავჯერ მინდოდა, ღამით დაგჯდომოდით ფეხებთან და ჩაგხუტებოდით. როცა თავი მივარტყი და ჩემსკენ წამოხვედით, მეგონა, მომეფერებოდით, მომეხვეოდით მაინც. მართალია, ეს არ გააკეთეთ, მაგრამ ისეთი სითბო ჩამედვარა სულში, მივხვდი, რომ თქვენ არ ხართ ისეთი მკაცრი, როგორც ეს შორიდან ჩანს. ასეთი რამ არავისგან მიგრძნია.

**სვეტა ისევ გამომცდელად უყურებს, თან სიგარეტს ეწევა.**

**სვეტა:** შენ ხომ არაფერს მიმაღავე?

**ინგა:** არაფერს არ ვმაღავე.

**ინგას სახე შეეცვლება. შეშინებული სახით უკან დაიხვეს.**

**ინგა:** დედას გეფიცებით, არაფერს არ გიმაღავეთ, მართლა არ ვმაღავე არაფერს, ან კი რა მაქვს დასამადლი. თქვენ, მგონი, არც კი მისმენდით.

**სვეტა წამოდგება და კარადასთან მიდის, ღვთისმშობლის ხატს თვალს გაუშტერებს და თავისთვის ჩასჩურჩულებს: „დედას გეფიცები, დედას გეფიცები“... მერე გაიღიმებს და ოდნავ შემობრუნდება.**



სვეტა: ესე იგი წახვალ.

ინგა: ალბათ.

სვეტა: სად მიდიხარ?

ინგა გაჩუმდება და თავს დახრის.

ინგა: არ ვიცი. უკვე რამდენი თვეა, აქ ვარ, ვინმეს შევაწუხებ.

სვეტა: არც ღამის გასათევი გაქვს?

სვეტა უფრო თავისთვის ღაპარაკობს. ინგა მხრებაწურული ტუჩებს იკვნეტს, მაგიდიდან ცხელი ყავით სავსე ჭიქას აიღებს და სვეტას მიაწოდებს.

სვეტა: ღამის გასათევი გექნება!

ისეთი მტკიცე ხმით ამბობს სვეტა, მოულოდნელობისაგან ინგას ჭიქა ხელიდან უვარდება და ყვირის. ცხელი წყალი ფეხზე გადაესხმება და დაეწვება. დაბნეულმა სვეტამ არ იცის, როგორ მოიქცეს. ინგა საწყლად დასჩერებია ფეხს და მწარედ ტირის.

სვეტა: გესმის, რა გითხარი?

ინგა: სვეტა დეიდა, ფეხი დავიწვი, ძალიან მტკივა.

სვეტა ახლოს მიდის და დასჩერებია. ინგა სკამზე ზის და ხმამაღლა ტირის. სვეტა დაჰყურებს ინგას ფეხს. სახეზე ყოყმანი აწერია, უეცრად თვალწინ წლების წინანდელმა ამბავმა გაურბინა.

## მეხუთე მოქმედება

სცენაზე ჩანს გრძელი სკამი, შექმნილია სკვერის იმიტაცია. ახალგაზრდა სვეტა სკამის წინ მოუთმენლად დადის. ყოველ წუთს საათზე იხედება. როგორც იქნა, გამოჩნდა ახალგაზრდა. მომხიბლავი მამაკაცი ჩქარი ნაბიჯით მიუახლოვდა. სვეტამ საკოცნელად გაიწია, მაგრამ კაცმა უგულოდ შეაჩერა.

**კოკა:** მალე უნდა წავიდე, სულ რამოდენიმე წუთის დრო მაქვს.

**სვეტა:** განა რა მოხდა, ასეთ სერიოზულ საქმეს რამოდენიმე წუთი არ ეყოფა.

**კოკა:** რა დროს საქმეა, ბავშვი მყავს ცუდად, საავადმყოფოშია, ნატოც ცუდადაა, პატრონობა სჭირდებათ.

**სვეტა:** რა დაემართათ?

**კოკა:** გოგონას ცხელი წყალი გადაესხა.

**სვეტა:** დედამისი სად იყო? ვერ მიხედა?

**კოკა:** პატარას ძუძუს აწოვებდა.

**სვეტა:** არ ვარგა ეგ ქალი, მაგრამ არ გესმის, ორი ლაწირაკისათვის ვერ მიუხედა, ახლა ეს საქმეც გაფუჭდება.

**კოკა:** (*გაბრაზებით*) ეგ ქალი ჩემი ცოლია და საუკეთესო დედაა. ნეტა, შენ რა გესმის დედობის. უამრავჯერ ავიკრძალე მისი ხსენება.

**სვეტა:** მეც შემეძლო კარგი დედა ვყოფილიყავი, მაგრამ არ ინდომე.

## კოკა ირონიულად ახედ-დახედავს და გაიცინებს.

**კოკა:** შენ? რას ბოდავ, შე საწყალო, შენნაირი ქალი ვერასოდეს კარგი დედა ვერ იქნება. მაინც რა უნდა ასწავლო შეიღს – ქურდობა, ყაჩაღობა თუ ბოზობა? გაჭრილი თითის გადახვევა თუ შეგიძლია? ან ვის რაში სჭირდება შენი ბინძური ხელის შეხება. იცოდე შენი ადგილი და ენა დაიმოკლე. როცა შევძლებ, გნახავ.

კოკა მიბრუნდება და სვეტას მარტო ტოვებს. გაოგნებული სვეტა დგას და გასცქერის, როგორ შორდება კაცი.

სვეტა ყოყმანით დაჰყურებს ინგას, რაღაც მომენტში წამიერად თითქოს ტკივილმაც გადაურბინა სახეზე, წაიწია კიდევ, მაგრამ მაშინვე ზურგი შეაქცია.

სვეტა: არაფერი მოგივა, არ მოკვდები, ცივი წყალი გადაივლე და დაგიაშებს.

ინგა ტირილს წყვეტს და დგება. ცდილობს, გაიაროს, მაგრამ არ გამოსდის. დასაყრდნობსაც ვერაფერს ამჩნევს.

ინგა: სვეტა დეიდა, მომესმარეთ!

სვეტა ინსტინქტურად გაუწოდებს ხელს, საწოლთან მიიყვანს და ცივად მოშორდება. არაფრად აგდებს ინგას ცრემლებს, თავის საწოლს მიეყრდნობა და არეული ხმით ეუბნება.

სვეტა: აქედან გასულს ჩემი მეგობარი დაგხვდება, ადვოკატია, თავის ოჯახში მიგიყვანს. დაგესმარებიან.

ინგა: რა სთქვით? *(გაოცებულს ტკივილი ავიწყდება)*.

სვეტა: რა გაგიკვირდა? მეც ადამიანი ვარ და მეცოდები. ასე უპატრონოდ დაიკარგები. რაიმე საშველს გამოგიძებნიან, მაგრამ უმადურობა არ გამოიჩინო, დაუჯერე და არ დაგავიწყდეს, რომ ცხოვრება ომია, ომში კი ყოველთვის ძლიერი იმარჯვებს.

ინგას აღარ ახსოვს ფეხის ტკივილი, ღოყებზე ცრემლები უბრწყინავს.

ინგა: სვეტა დეიდა, ეს თქვენა ხართ? ვგრძნობდი, რომ ძალიან კეთილი იყავით.

**სვეტა:** კეთილი? კეთილი, არა! უბრალოდ, შენ ცხოვრება არ იცი, მინდა, ხელი წაგაშველო. მარტო სწავლით და სილამაზით ვერაფერს გახდები, სწორი მიმართულება და გამოცდილი დამრიგებელი გჭირდება. ლამაზი გოგო ვიყავი, მეც დაფფრინავდი, ვცდილობდი, მაგრამ არაფერი გამომდიოდა. ყოველთვის ვილაც ცდილობდა ჩემზე უფროსობას. ყოველთვის სხვა იყო ჩემზე ჭკვიანი. დღეს კი ხომ ხედავ, როგორი ვარ? ასეთი უნდა იყო. ერთი რამ კარგად დაიმახსოვრე – არ არსებობს ქვეყანაზე არაფერი არც სიკეთის და არც სიყვარულის მაგვარი. ადამიანი მარტოა, გესმის, მარტო და როდესაც ცდილობს, ვინმეს მიეცმასნოს, სწორედ მაშინ უშვებს შეცდომას. ზოგჯერ ეს შეცდომა საბედისწერო აღმოჩნდება ხოლმე.

**ინგა:** რა შეცდომა. სვეტა დეიდა, რატომ ამბობთ ასე?

**სვეტა:** ყოველი ნაბიჯი შეცდომაა, რომელიც ბედნიერებასთან ვერ მიგვიყვანს.

**ინგა:** ბედნიერება რაღაა? იცის ვინმემ ან თქვენ იცით?

**სვეტა ცდილობს თვალი მოარიდოს ინგას და მაგიდისკენ მიდის.**

**სვეტა:** ბედნიერებაა, როცა არავისი არ გეშინია, როცა ძლიერი ხარ, როცა ლაღად ცხოვრობ.

**ინგა:** სიყვარული? სიყვარული ხომ მთავარია, უსიყვარულოდ როგორ იქნები ბედნიერი.

**სვეტა:** სიყვარული მთავარია, ოღონდ მხოლოდ საკუთარი თავი უნდა გიყვარდეს. თუ საკუთარ თავს პატივს სცემ, სხვებიც შეგიყვარებენ. მაგრამ როგორც კი ნახავენ, რომ სხვას ამჯობინებ შენს თავს, ისე გაგთელავენ, არავის არ დაენანები.

**ინგა:** რას ამბობთ, როგორ შეიძლება მხოლოდ საკუთარი თავი გიყვარდეს! მე კი მგონია, რომ სხვისი შეყვარება უდიდესი ნიჭია.

**სვეტა:** შეყვარებული ხარ?

**ინგა:** მთავარი ეს კი არ არის, მე მიყვარს თუ არა ვინმე.

მთავარია, რომ ამ სიყვარულმა სხვებს ბედნიერება მიანიჭოს, უმთავრესი კი უფლის სიყვარულია.

**სვეტა:** გამოუცდელია გალაპარაკებს.

**ინგა:** არავინ გიყვარდათ? თქვენ ისეთი ლამაზი ხართ!

**სვეტა:** ცხოვრებამ მასწავლა, რომ იმდენად მიყვარდეს, რამდენსაც იმსახურებენ.

**ინგა:** ასეთი სიყვარული არ არსებობს!

**სვეტა:** რატომ გგონია?

**ინგა მეოცნების ღიმილით პასუხობს.**

**ინგა:** როცა გიყვარს, არაფერი არ უნდა გახსოვდეს, ღრუბლებში უნდა დაფრინავდე, სულ გაღიმებული უნდა იყო, სიცოცხლე უნდა გიხაროდეს, უნდა ღიღინებდე...

**სვეტა:** ეს პოეტების საქმეა. მე ჩემებური სიყვარული ვიცი – ჯერ საკუთარი თავი, მერე სხვა.

**ინგა:** შვილი? შვილი ხომ საკუთარ თავზე მეტად გიყვართ?

**სვეტა შეცბება და სიარულს დაიწყებს.**

**სვეტა:** შვილი სხვა თემაა. მე შენზე ვსაუბრობ, რომ არავინ დაგჩაგროს.

**ინგა:** მე მაინც გგონია, რომ სიყვარული სიყვარულია, თუ გიყვარს – გიყვარს. სიყვარულში ზომიერება ვერც კი წარმომიდგენია. და თუ თუნდაც ერთი ადამიანის სიყვარული შეგიძლია, მაშინ მთელ სამყაროს შეიყვარებ. ისიც გამოგია, რომ ყველაზე ძლიერი სიყვარული დედა-შვილური სიყვარულიაო. მეც საკუთარ თავზე მეტად მეყვარება ჩემი შვილი და ჩემს გარეშეც არასოდეს დაგტოვებ.

**სვეტა გაფითრდება, მუშტებს შეკრავს, მაგრამ თავს შეიკავებს და გვერდზე შებრუნდება.**

**სვეტა:** ერთი სიტყვით, შევთანხმდით. შენ ჩემს მეგობართან მიდიხარ და იქნები ჭკვიანი გოგო, ისეთი ჭკვიანი, რომ ყველას ჩემსავით შეუყვარდე.

**ინგა:** ვინ ყველას?

**სვეტა:** ყველას, ვინც შენს გვერდით იქნება და სიტბოს არ მოგაკლებს.

**ინგა:** რა თქმა უნდა, აუცილებლად ... არავის არ ვაწყენინებ...

**სვეტას ცინიკური ღიმილი არ შორდება, თუმცა, ინგა ამას ვერ ამჩნევს, დგას კმაყოფილი სახით და არ იცის, როგორ მოიქცეს.**

**სვეტა:** კარგი, მიდი, დაიძინე, გვიანია უკვე. მეც დავისვენებ, ხვალ კი ყველაფერი ავწონ-დავწონოთ.

**ინგა უთქმელად წავა საწოლისკენ, წამოწვება და პირველად გადაიწერს. სვეტა ყურადღებით უცქერის, ღრმად არის ჩაფიქრებული, მერე თითქოს რაღაცას იშორებსო თავიდან, ხელს აიქნევს.**

**ხმა:** სვეტა, ეს შენ ხარ? რა დაგემართა? როდის იყო, ასე თბილად იქცეოდი. ბევრი რამ კი დამალე. მაინც, რატომ არ უთხარი, რომ სიყვარულმა მთელი ცხოვრება თავდაყირა დაგიყენა და როგორც უნდოდა, ისე გაბურთავა, ხომ არ გრცხვენია აღიარების?

**სვეტა:** შეიძლება, ასეც იყო, მაგრამ რა სხვისი საქმეა, ან ამას ვინ ეკითხება.

**ხმა:** არც იმას ეტყვი, რომ ამ უბედურს შენს საბედისწერო საყვარელთან აგზავნი?

**სვეტა:** არა!

**ხმა:** არც იმას, რომ ის შენი პირველი მამაკაცი იყო და ძალიან პატარა გაგაუპატიურა?

**სვეტა:** არა, არასოდეს!

**ხმა:** არც იმას, რომ მან დაგაწყებინა მეძაეობა და მან გაიძულა ქუჩის ცხოვრება?

**სვეტა:** არა!

**ხმა:** მის გამო რომ ყოველგვარ სიბინძურეს ჩადიოდი დაუფიქრებლად, ამასაც დამალავ?!  
**სვეტა კანკალებს, ცდილობს, სიგარეტს მოუკიდოს, მაგრამ ვერ ახერხებს.**

**ხმა:** ის მაინც უთხარი, რომ შეილიც მის გამო მიატოვე, რადგან ის იყო წინააღმდეგი. შენ კი მის გარეშე არ შეგეძლო სიცოცხლე.

**შვილის ხსენებაზე სვეტა თავს დახრის, სიგარეტს დაანაკუწებს და იატაკზე დაყრის.**

**ხმა:** ის მაინც უთხარი, იმ შენი სიყვარულის გამო რამდენჯერ იგემე ციხის სიმწარე. არც იმის თქმა დაგავიწყდეს, რას შესწირე ამ ბოლოს შენი თავისუფლება, უთხარი ყველაფერი, კარგად რომ დაინახოს შენი ნამდვილი სახე.

**სვეტა დგას ხელებჩამოყრილი და არაფერს პასუხობს. თითქოს, სუნთქვაც კი გაუჩერდა.**

**სვეტა:** რატომ არ მანებებს თავს წარსული? ვცდილობ, დავივიწყო, მაგრამ მუდმივად რაღაც მახსენებს, თითქოს ვიღაც შეგნებულად ცდილობს, ტკივილი მომაყენოს.

**ხმა:** გახსენებ! კი არ გახსენებ, ვცდილობ, არ დავავიწყდეს. შეხედე შენს თავს, ვინა ხარ, როგორი ხარ, ოდესღაც კი როგორი ქალი იყავი. თუმცა, ქალი არც გეთქმოდა, ბავშვი უფრო იყავი, პატარა გოგო. მარტო შენი ღიმილი და სითბო რად ღირდა. მერე კი გაქრა ეს ყველაფერი, მაგრამ სად, რატომ არ დაფიქრებულხარ? არ გაინტერესებს?

**სვეტა:** აღარაფერი აღარ მაინტერესებს. იყო დრო, როცა ძალიან მტკიოდა სულში რაღაც. ბევრს ვფიქრობდი

ჩემს ცხოვრებაზე, მაგრამ ბოლოს მივხვედი, რომ არ ღირდა ფიქრი. ვიცხოვრე ისე, როგორც ვიცხოვრე და ველარაფერს ვერ შევცვლი. აღარ მინდა ამაზე ფიქრი!

**ზმა:** ეს გოგო მეცოდება!

**სვეტა:** რატომ გეცოდება, რა აქვს საცოდავი, სახლი ექნება, იმუშავენს...

*გაისმის დამცინავი სიცილი.*

**ზმა:** იმუშავენს... შენც მუშაობდი, მუშაობდი და ცდილობდი, არაფერი არ დაგეკარგა, რასაც კი იღბალს გამოსტაცებდი. შენ რა იცი, რა არის მუშაობა! ან რას ეძახი მუშაობას? ქუჩაში დგომას? შენთვის ხომ სულერთი იყო, როგორ გექცეოდნენ. მთავარი იყო ფული და მხოლოდ ფული, როგორ გაახარებდი კოკას. გაფაციცებით შეცქეროდი, გაიღიმებდა თუ არა. განსაკუთრებულ შემთხვევებში იქნებ ღამე გაეთია შენთან.

**სვეტა:** ცდები. გინდა, რომ გული მატკინო.

**სვეტა რატომღაც ინგასთან მივა, წამიერად დახედავს და ისევ უკან გამობრუნდება.**

**სვეტა:** რომ შემეძლოს უკან დაბრუნება, ნეტა როგორ მოვიქცეოდი? ალბათ ისე, როგორც ვიქცეოდი. ან კი რა მაკლდა? არაფერი! ძლიერი ვიყავი და ყველაფერი გამოვცაღე, არასოდეს დავცემეულვარ. არ მინდობდნენ და არც მე ვინდობდი, მებრძოდნენ და არც მე ვიხევედი უკან.

**ზმა:** არ გინდა, აღიარო, თორემ მთელი შენი ცხოვრება ერთი მთლიანი შეცდომაა. ამ საცოდავი გოგოს უმანკოება და სისუფთავე ჭკუიდან გშლის. ამის ასაკში შენ უკვე გარყვნილი ქალი იყავი და ამიტომ ვეღარ იტან შენზე სუფთას ვერავის. ეს საწყალი კი სუფთა ფურცელია. შენ ფრთხილად ცდილობ, ჯერ



ლაქებით ააჭრელო, მერე კი ისე დასვარო, თვითონ აარიდოს თვალი. რადგან შენ არ გქონდა ნორმალური ცხოვრება, სხვისთვისაც არ გემეტება.

**სვეტა:** სწორედ ის იყო ნორმალური ცხოვრება, რითაც მე ვიცხოვრე, დანარჩენი კი სისულელეა ყველაფერი. ამ საჩუქარს კი კოკას გავუგზავნი, ვერ დამიწუნებს.

**ხმა:** ღმერთის გეშინოდეს და გახსოვდეს, რომ შვილი გყავს. ვინ იცის, რა დღეშია ახლა.

**სვეტა** გაავებული სახით გასცქერის სიბნელეს, მაგრამ ჩუმდება და სიგარეტს უკიდებს.

## მეექვსე მოქმედება

დგას მაგიდა და ორი სკამი. შემოდის მაღალი, თმაშევერცხლილი, მომხიბვლელი მამაკაცი. საქადალდეს მაგიდაზე დებს, პიჯაკს შეისწორებს, საათს დახედავს. (ერთ ხელზე ოქროს საათი უკეთია, მეორე ხელის მჯახე – ოქროს მასიური სამაჯური). თვითკმაყოფილებით გადაისვამს თავზე ხელს, მოუთმენლობას არც მაღავს და ხმამაღლა ფიქრობს.

კოკა: მთელი ცხოვრება უნდა ვსდიო ამ---- ჯერ თვითონ, ახლა ეს ლაწირაკი. ყველა ნა---ს მე ხომ არ უნდა ვუპატრონო. ისე სვეტა მაგარი ქალი იყო. ახლა ცოტა მოტყდა. ამ ბოლო დროს ძალიან გაუბერა. ამდენი წლების შემდეგ შვილის მოძებნა მონინდომა. ერთი-ორი რაღაც კი მოვიძიე, ესეც ზედმეტია მისთვის. მორჩა, სვეტა, როგორ არ გინდა, გაიგო, მაგრამ არა უშავს, გაგაგებინებ. რაღა უნდა გამიკეთოს! აქ კარგადაა მოყუჩებული. დროა, სიახლე შევიტანო ჩემს ცხოვრებაში.

შემოჰყავთ ინგა. კოკა მოულოდნელობისაგან შეკრთა. შეეცყო, რომ არ ელოდა ასეთ სიურპრიზს. მიუახლოვდება და ხელს გაუწვდის.

კოკა: გამარჯობა, ინგა!

ინგა დაბნეული შესცქერის.

ინგა: გამარჯობა!

კოკა: დაჯექი, დაბრძანდი, მოდი, მოდი!

კოკა ცოტა დაბნეულია. იდაყვზე მოკიდებს ხელს და სკამზე დასვამს. თვითონ წინ დაუჯდება და აცდის, აზრზე მოვიდეს. შეუმჩნევლად გამოაჩენს ოქროს

ჯვარს. ნაცადი სიმარჯვით მაჯებსაც გაიშიშველებს. ინგას თვალი გაექცევა ოქროს ნივთებისკენ და აღტაცებით მიაშტერდება. კოკა შეუმჩნეველად გაიღიმებს.

**კოკა:** ინგა, მე ვარ კოკა. სვეტამ ცოტა რაღაც მიაძებო შენს შესახებ. ვიცი, რომ არავინ არ გყავს. რამოდენიმე დღეში გამოდიხარ, რომ არსად არა გაქვს წასასვლელი და ა. შ. მე დაგპირდი, რომ მოვიფიქრებდი რამეს, რისი გაკეთება შემიძლია.

**საუბრის დროს კოკა მარჯვენა ხელის არათითზე წამოცმულ ბეჭედს ატრიალებს, თან ინგას თვალს არ აშორებს. ბოლო სიტყვებზე ინგას შეშფოთება შეეპყობა. წამიერი შეყოვნების შემდეგ კოკა გააგრძელებს.**

**კოკა:** ვიფიქრე და მიეხვდი, რომ არ ვიქნები მართალი, თუ ხელს არ გამოგიწვდი და ზურგს შეგაქცევ. დღეს რთულია თავის გატანა. ერთად რაღაცას მოვიფიქრებთ.

**ამ დროს შემოდის თანამშრომელი.**

**თანამშრომელი:** ბოდიშს გიხდით, ბატონო კოკა, სასწრაფოდაა ინგას ხელმოწერა საჭირო. მხოლოდ ორიოდე წუთით დაგაყოვნებთ.

**კოკა სკამიდან წამოდგება. ვიდრე ინგა რაღაც საბუთებს ეცნობა, კოკა ხმამაღლა ფიქრობს.**

**კოკა:** რა ლამაზია! რაღაცით სვეტას მაგონებს, ასეთი ქორფა იყო, როცა პირველად ვნახე. ის დღე ახლაც მახსოვს, მაგრამ ეს უფრო მაგარია. ვერ ვხვდები, საიდან მეცნობა, სადღაც ნანახი მყავს თითქოს ან სურათი მინახავს. რაღაცით ჩემს თავსაც მაგონებს,

თმის ფერი და თვალებიც ჩემი რომ აქვს. რა სისულელეს ვფიქრობ. ჩემი საიდან იქნება. სვეტამ მითხრა, მშობლებს არც კი იცნობსო.

**კოკა ჩაფიქრდება, რაღაცას ითვლის, ინგასკენ შებრუნდება და თმებზე მიაშტერდება. მერე თავს გააქნევს და ფიქრს გააგრძელებს.**

**კოკა:** რამ გამომაშტერა, რაებს ვბოდავ. დრო კი ემთხვევა, მაგრამ ის ბავშვი ვისი იყო, სვეტამ თვითონ არ იცოდა. ამას მივხედო, როგორც საჭიროა, მაგარი გოგოა! ყოჩაღ, სვეტა! იცი შენი საქმე, მთავარია, არ დავაფრთხო.

**სოციალური მუშაკი ამთავრებს და მიდის. კოკა ინგას მიუახლოვდება, გაუღიმებს. ინგა ნერვიულობს და ხელში კალამს ატრიალებს. კოკა ნაზად მოკიდებს ხელს ხელზე.**

**კოკა:** რატომ ნერვიულობ, ინგა? სიკეთის მეტი არაფერი მამოძრავებს. შენ ლამაზი გოგო ხარ და, როგორც ვიცი, ჭკვიანიც. მამაომ ბევრი რამ მითხრა შენზე. ჩვენ თურმე ერთი მოძღვარი გვყავს.

**ინგა:** მამაომ? ე. ი. თქვენ იცნობთ ჩემს მოძღვარს?

**კოკა:** ვიცნობ, ვიცნობ. ჩვენ უკვე ვამთავრებთ მისი ტაძრის მშენებლობას. შევთანხმდით, რომ დღეს ისიც მობრძანდება შენს სანახავად.

**ინგას სიხარული შეეტყობა. აცმუკდება, მაგრამ თვალი მაინც კოკას მაჯებისკენ გაუბრუნებს, ხან ჯვარს შეხედავს, ბოლოს გრძელ თითებზე დააშტერდება. კოკა შეამჩნევს და ძალიან ნაზად შეისწორებს მაჯაზე საათს. ინგას სიწითლე შეეპარება, ცდილობს, სახე მორიდლოს და გრძნობები დამალოს. კოკას რაღაც გაახსენდება.**

**კოკა:** სვეტამ რა გიამბო ჩემზე?

**ინგა:** მითხრა, რომ მისი მეგობარი ხართ, ადვოკატი, საქმიანი, რომ კარგი ოჯახი გყავთ.

**კოკა:** მეტი არაფერი?

**ინგა თავს გააქნევს. კოკა კმაყოფილებით გაიღიმებს.**

**კოკა:** მერე უკეთ გავიცნობთ ერთმანეთს. თავიდან ცოტას გავიჭირებთ, რაღაც სამსახურსაც გიშოვით, ბინაში დროებით ჩემთან იქნები, როცა წელში გაიმართები, მარტო იცხოვრებ. მეც შენს გვერდით ვიქნები. **სვეტას** ყოველდღე ვეხმარებოდი, თუმცა, ის არასოდეს მიჯერებდა და შედეგსაც ხედავ. ვეცადოთ, მარტივად ვიაზროვნოთ, რადგან ცხოვრება უბრალოა და უხეში.

**კოკა ხელებს ისე ამოძრავებს, რომ ხშირად გამოაჩინოს ოქროს ნივთები. ინგაც გაფაციცებით ადევნებს თვალს. კოკა ერთი წამით არ უშვებს თვალთახედვიდან ინგას მოძრაობებს.**

**ამ დროს შემოდის მამაო. კოკა თავაზიანად წამოდგება და თავდადრეკილი ემთხვევა მხარზე. მოძღვარი ინგასაც დალოცავს.**

**კოკა:** გელოდით, მამაო! დაბრძანდით.

**მოძღვარი:** ვხედავ, გაგიცვნიათ ერთმანეთი.

**კოკა:** გავიცანით, მამაო. თქვენ მართალი იყავით. მართლაც კარგი გოგონა ჩანს ინგა. თქვენთან ხომ კარგად მიდის ყველაფერი? დღეს ბიჭები კიდევ მოგაშეველებენ მასალას.

**მოძღვარი:** დაგლოცოს უფალმა. მართლა კარგად მიდის საქმე. თუ ასე გაგრძელდა, მალე დავამთავრებთ. შენ უნდა გიმაძღოდე ამ ტაძრის დამთავრებას.

**კოკა:** რას ამბობთ, მამაო! ამდენი წელია, მიცნობთ, მადლობა არ უნდა მითხრათ, თქვენგან ასეთი დავალებული ვარ! თქვენ, ალბათ, სასაუბრო

გაქვთ. დაგელოდებით და ერთად წავიდეთ, ჩვენს ბიჭებს შევუაროთ, დავხედოთ, რას შვრებიან, მერე ვისადილოთ და საქმეზეც დავილაპარაკოთ.

**კოკა ინგას წამიერად ჩააშტერდება, გაუდიმებს და გვერდით გადგება, მაგრამ ძალიან ჩაფიქრებულია.**

**ინგა:** მამაო, დიდი ხანია იცნობთ კოკას?

**მოდღვარი:** აღარც კი მახსოვს, როდის გავიცანი. დიდი დრო გავიდა მას მერე. ჭკვიანი კაცია, უამრავ სიკეთეს აკეთებს.

**მამაო ინსტიქტურად გვერდზე გაიხედავს, ხელით კი გულზე დაკიდებულ ჯვარს წაეპოტინება.**

**ინგა:** რაღაც უხერხულობას ვგრძნობ, მამაო, ხომ არ ჯობდა, მონასტერში წავსულიყავი დედაოებთან? მაინც უცხო კაცია და...

**მოდღვარი:** რას ამბობ. მონასტერში გაგიჭირდება. ეს კაცი ცნობილი იურისტია, თავისი საქმეც აქვს, შეიძლება მშობლების მოძებნაშიც დაგეხმაროს. სიკეთის კეთება ძალიან უყვარს. ხომ ხედავ, მოვიდა და გნახა. ღმერთმა გადმოგხედა.

**ინგა თავს დახრის და შეუმჩნევლად ტუნს მოიკვნეტს.**

**მოდღვარი:** შენ თავაზიანობა და მადლიერება გამოხატე. მის ოჯახში იცხოვრებ და დაკვირვებით მოიქეცი. იმდენი ობოლი და უპატრონოა უსახლკაროდ ქუჩაში! შენ კი გაგიმართლა. სანერვიულო არაფერი გაქვს. მეც შენს გვერდით ვარ. ნუ განიცდი ასე ძალიან. უფალი არასოდეს მიგატოვებს.

**კოკა მიუახლოვდება მაგიდას. ინგა ინტერესით ახედავს და რატომღაც გაწითლდება, მამაოც შეამჩნევს კოკას თვალებში ველურ მზერას და თვალს მთარიდებს.**

**კოკა:** არ წავიდეთ, მამაო? მგონი, დროა უკვე!

**მოდღვარი:** წავიდეთ. ინგა, მალე შევხვდებით გარეთ და ამ კეთილ კაცს ერთად ვეტყვით მადლობას. ლოცვები არ მიატოვო.

**კოკა:** ინგა, მოუთმენლად გელოდები. სვეტა მომიკითხე. გადაეცი, რომ ძალიან ჭკვიანი ქალია და მალე ვინახულვებ.

**კოკა ხელს ჩამოართმევს, ინგას აკანკალებულ ხელს თბილად გადაუსმევს თითებს, ცოტა ხნით შეაყოვნებს თავის ხელში, გაუღიმებს და ნაზად გაუსწორებს ლოყაზე ჩამოშლილ თმას. მამაო აჩქარებით აუფლის გვერდს და კარისაკენ გაემართება. კოკა ღიმილით გააცვილებს, ინგას კიდევ ერთხელ ჩახედავს თვალებში და მძიმედ გაჰყვება მამაოს. კარიდან მოხედავს ინგას, გაუღიმებს და ხელს აუწევს.**

**გაწითლებული ინგა კარს თვალს ვერ აშორებს.**

## **მეშვიდე მოქმედება**

**დილა. სვეტა მარტოა საკანში. უხალისოდ დგება და სიგარეტს უკიდებს.**

**სვეტა:** რა საშინელი კოშმარი მესიზმრა. ძილშიდაც აღარა მაქვს მოსვენება. რატომ გამაღვიძეს. თავი მისკდება. ყავაც აღარა მაქვს. კოკამ ბოლომდე მიმაგლო. ინგას კი როგორ ჩაებლაუჭა, ჩემი თავი მასხენდება, ამუშავებს, ფულს ინახავს. თან, ალბათ, ამადლის კიდეც საკუთარ თავს. ორი თვეა, არც კი მკითხულობს.

**სიგარეტით ხელში ჯერ მაგიდასთან მიდის, ყავის კოლოფს გაღმობიერქვავებს, ძალიან ცოტა დაიფერთხება მაგიდაზე. სვეტა ხელს ჩაიქნევს, მიდის კარადასთან და სასანთლეზე მიკრულ სურათს შესცქერის. იღება კარი და სოციალური მუშაკი შემოდის.**

**სოც. მუშაკი:** გამარჯობა, სვეტა!

**სვეტა:** დილა მშვიდობის. ასე აღრიანად რამ შეგაწუხა? დიდი ხანია, არ მინახიხარ?

**სოც. მუშაკი:** მოსალოცი საქმე გაქვს, სვეტა, შენი საბუთები მოვიდა. ყველა შეკითხვაზე გვაქვს პასუხი შენი შვილის თაობაზე.

**სვეტას მოუთმენლობა დაეტყობა, მაგრამ ცდილობს, არ გამოამჟღავნოს. მშვიდად მოაწერს ხელს და კალამს მაგიდაზე დააგდებს. სოც. მუშაკი საბუთებს აწვდის. სვეტა არ გამოართმევს. მშვიდად ეწევა სიგარეტს.**

**სვეტა:** მანდ დააწყვე, მერე წავიკითხავ.

**სოც. მუშაკი:** უცნაური ქალი ხარ. რამდენი თვეა, იბრძვი შენი შვილის საპოვნელად. როცა ხელთა გაქვს საბუთები, თითქოს, აღარ გაინტერესებს. რა მოგივიდა, რამ გაგაცოვა, გული არა გაქვს?



**სვეტა დაძაბული გახედავს, ხელები უკანკალებს, მაგრამ მაინც მშვიდად გახედავს.**

**სვეტა:** მთავარია, რომ მოვიდა, რა მეჩქარება, მოვასწრებ ნახვას.

**სოც. მუშაკი:** ოხ, სვეტა, სვეტა, არ იქნება შენი შეცვლა, ამდენი წელია, გიცნობ, მაგრამ ხშირად ვფიქრობ, რომ პირველად გხედავ, ვერაფერმა ვერ გაგტყუა, არადა, მშვენიერი ქალი ხარ!

**სვეტა:** ეს ჩემი პირადი საქმეა და ამ საბუთებსაც მარტო წავიკითხავ, მოწმეები არ მჭირდება.

**სოც. მუშაკი:** მინდოდა მომელოცა და რაღაც მეთქვა, ვიდრე საბუთებს წავიკითხავდი, მაგრამ აზრი არა აქვს. ისევ ის სვეტა ხარ, პირველად რომ მოგიყვანეს – ულამაზესი, მაგრამ გაავებუღი და გაბოროტებული. არაფერმა არ შეგცვალა. აჰა, წავიკითხე ეს საბუთები. მერე, იქნებ, მადლობა მაინც მითხრა.

**სოც. მუშაკი უკმაყოფილოდ აკრეფს თავის საბუთებს და ტოვებს საკანს.**

**სვეტა სიგარეტს ეწევა. ნელ-ნელა აკრეფს ფურცლებს, მაგრამ არ კითხულობს, ხელში ატრიალებს. ანთებულ სიგარეტს საფერფლეზე დებს, თვალებს ხუჭავს. ადგება, ღრმად ამოისუნთქავს და ხატებთან მიდის. მაგრამ მხოლოდ თავს გადააქნევს და ისევ მაგიდასთან ბრუნდება. აიღებს ფურცლებს და ნელა კითხულობს, ბოლოს ჩაიკითხავს და ფურცლები ხელიდან დაუცვივდება. თვითონ სკამზე დაეხეთქება და ხელებში ჩარგავს თავს. ცოტა ხანს გაჩერდება, ისევ აიღებს, წაიკითხავს, მერე შუაზე გადახვეს და მიმოფანტავს. წამოხტება და სიარულს დაიწყებს.**

**სვეტა:** რა სისულელეა! რა ხუმრობაა!

**მივარდება და კარზე აბრახუნებს. ხმაურზე სოც. მუშაკი შემოაღებს კარს.**

**სოც. მუშაკი:** რა მოგივიდა, რა გაყვირებს?

**სვეტა:** ეს საბუთები საიდან მოვიდა?

**სვეტა ცივი ხმით ეკითხება და გადასეულ ფურცელს ცხვირწინ უტრიალებს.**

**სოც. მუშაკი:** ზედ აწერია მისამართი, რა მოგივიდა?

**სვეტა:** ეს შეცდომაა. ვიღაც ცდილობს, ჭკუიდან შემშალოს.

**სვეტა გაფითრებული სახით დგას და გიჟივით აბრიალებს თვალებს. სოც. მუშაკი დაბნეული შეჰყურებს, თითქოს არ ესმის მისი სიტყვები.**

**სოც. მუშაკი:** სვეტა, რა მოგივიდა, შენ ხომ იცნობ ინგას, რამოდენიმე თვე შენს გვერდით იყო. მშვიდი წყნარი, ღამაში გოგოა.

**სვეტა:** გაჩუმდი! ინგა არ არის ჩემი შვილი. არ შეიძლება მე მკვლელი შვილი მყავდეს.

**სოც. მუშაკი:** შენ ხომ იცი, რომ მკვლელი არ არის. ისიც იცი, როგორ უყვარხარ. გასვლისას ტირიდა კიდევ, როდისღა ვნახავო სვეტა დეიდას. ძალიან ძლიერი და ჭკვიანი ქალიაო, ძალიან მიყვარს და დედა რომ მყავდეს, აუცილებლად ასეთი იქნებოდაო.

**სვეტა დაყრის ფურცლებს და ხატებთან მივარდება. თავს დადებს კარადაზე, ჩურჩულებს თავისთვის. უეცრად, შემობრუნდება და ჰკითხავს.**

**სვეტა:** შეცდომა გამორიცხულია?

**სოც. მუშაკი:** რა თქმა უნდა, გამორიცხულია, ინგა შენი შვილია და შეგიძლია, შენ თვითონ უთხრა, ახლავე, ამ წუთში.

**სვეტა:** არა, არ ვეტყვი. ამას არასოდეს არ მაპატიებს.

**სოც. მუშაკი:** როგორ არ გაპატიებს. ის ხომ აქ, შენთან ერთად იყო და იცის, რომ შენ აქ სხვისი გულისთვის ხიხარ. გაპატიებს, სვეტა, ნუ ნერვიულობ.

**სვეტა:** არასოდეს არ მაპატიებს. მე ის დაგვარგე, სამუდამოდ დაგვარგე.

**სოც. მუშაკი მიუახლოვდება და მხარზე შეეხება.**

**სოც. მუშაკი:** სვეტა, ცუდად ხომ არა ხარ?

**სვეტა გამოერკვევა და შეხედავს.**

**სვეტა:** არა, არა, კარგად ვარ, მარტო მინდა ყოფნა.

**სოც. მუშაკი:** კარგი, გავალ და დაიძახე, თუ რაიმე გენდომება.

**სოც. მუშაკი გადის, მაგრამ სვეტა ამას ვედარ ამჩნევს.**  
არეული ნაბიჯით მიდის თავის საწოლთან, იღებს პატარა ნივთს, მერე სურათს და ისევ მაგიდას მიუჯდება. კიდევ გადაიკითხავს ფურცლებს. თითქოს, აღარაფერი ესმის, ადგება და საწოლზე ჩამოჯდება. ვერ ისვენებს, ისევ წამოდგება, ხელში სურათი უჭირავს.

**სვეტა:** შენ მაჯობე! მაინც შენ მაჯობე! რამდენი გექებე, შენ კი თურმე ჩემს გვერდით ყოფილხარ. შემეძლო, მოგფერებოდი, გულში ჩამეკარი, დამეკოცნა შენი ლამაზი თვალები, მე კი ეს არ გავაკეთე, რას აღარ გიწოდებდი, როგორ გატირებდი, გამცირებდი, ხელიც კი გაგარტყი, შენ კი თურმე ჩემი შვილი ყოფილხარ.

**წამიერად გაჩუმდება.**

**სვეტა:** მუცელში რომ მყავდი, მიყვარდი და ჩუმიად გეჩურჩულებოდი, რომ დაიბადე, უბედნიერესი ქალი ვიყავი, მაგრამ შენს თავს სხვა ცხოვრება ვარჩიე. უზომოდ მიყვარდი და უარი ვთქვი ამ სიყვარულზე, მსოფლოდ იმიტომ, რომ იმას არ მივეტოვებინე, ვინც

ღმერთი მეგონა. თურმე, შეცდომას შეცდომაზე ვუშვებდი. ამ სურათზე სულ ერთი ციციქნა ხარ, არც კი ვიცი, რატომ გადაგიღე. მას მერე სულ თან დავატარებ.

ვიცოდი, რომ ბოლოჯერ გხედავდი, ძალიან ფრთხილად გახვევდი, თან გეფერებოდი, შენს სუნს ვიმახსოვრებდი. ტირილი მინდოდა, მაგრამ არ ვიტირე. მეგონა, თუ ვიტირებდი, ჩემი სიძლიერე გაქრებოდა. მაგრამ ერთი ცრემლი მაინც გამოეპარა თვალებს და მკლავზე დაგეცა. შენ შეიშმუშნე, გიჟივით გიკოცნიდი ფუნჩულა ხელებს და მინდოდა, დიდხანს გაგრძელებულიყო ეს წუთები, მაგრამ ისევ იმ ხმამ დამიძახა, რომ ვაგვიანებდით. გეძინა და ძილში ანგელოზებს უდიმოდი, მე შენი თავი მათ მივანდე და მის მერე ცხოვრება ჯოჯოხეთად მექცა. ჩემი ფიქრი იყავი, მაგრამ არასოდეს არ მეცალა შენს მოსაძებნად. რატომ მოხდა ასე! რატომ ვერ გიცანი? რატომ არ მითხრა დედის გულმა, რომ შვილს ვანადგურებდი? ჩემო საყვარელო მოდი, რომ მოგეფერო და ცრემლები მოგწმინდო. აღარ იტირო, აი, ასე, ცოტა გაიღიმე კიდევ...

**სვეტა გაფაციცებით მიიწევა საწოლზე, თითქოს, ვიღაცას უთმობს ადგილს.**

**სვეტა:** შენ ისევ გეშინია არა ჩემი. ფერიც დაკარგე, რადგან ფიქრობ, რომ მე საშინელება ვარ, რომ მარტო დარჩი და ირგვლივ არავინაა. ვერ ხვდები, რომ ასე მხოლოდ გგონია და იმიტომ ტირი. სულელი ბავშვი.

აი, მეც დამეცა შენი ერთი ცრემლი. ერთხელ, როცა ტიროდი და შენი ცრემლი დამეცა, რაღაც გამახსენდა, ახლა ვიცი, რომ ეს ჩემი უკანასკნელი ცრემლის გახსენება იყო, იმ ცრემლის, პატარა, ფუნჩულა ხელი რომ შეაკრთო.

შენ სულ ტიროდი, მე კი არ მჯეროდა შენი ცრემლების.

სათქმელად ადვილია, ენდო წყლის ამ პატარა ბურთულებს, როცა თვალებზე მოგადგებიან და ვეღარ უმკლავდები. არასოდეს არ მჯეროდა ცრემლების, რადგან უამრავი ცრემლი მინახავს. ზოგჯერ მათში უფრო მეტი სიმართლე შემინიშნავს, ვიდრე ყველაზე მაღლა მდგომი უმშვენიერესი საგნები და მაშინ ვრწმუნდებოდი, რომ ჩვენი ცრემლები წარსულზე მეტად მომავალს სტირიან...

ახლა ვრწმუნდები, რომ შენი ცრემლები სუფთა იყო და ნამდვილი, რომ ტყუილად იტანჯებოდი და მეც უსამართლოდ გაწამე. როგორი უდანაშაულოა შენი სული. უნდა დაგებრუნო, მაგრამ როგორ? როგორ? გამოსავალი როგორ და სად ვიპოვნო. უნდა ვიპოვნო, იქნება სულ ერთი ციციქნა საშველი, მაგრამ არა! გამოსავალი არ არსებობს...

**სვეტა გააფეხული გადმოყრის საწოლიდან პატარა ბალიშებს, თვითონაც წამოხტება და რამდენიმე ნაბიჯს გადადგამს, მაგრამ ვეღარ ახერხებს, წაიბორძიკებს და თითქოს უნდა წაიქცეს. ხელს აიქნევს და საწოლის რკინას მოეჭიდება.**

**სვეტა:** (*შემერთალი ხმით*) მეც მინდა ვიტურო, მაგრამ ზურგი მაქციეს ცრემლებმა. ჩემი უკანასკნელი ცრემლი შენს მკლავზე დაეცა და იქვე გაიფანტა ათას ნამსხვრევად. მის მერე ყინულის ლოდად ვიქეცი. მეც ჩემი ტანჯვა გამოვიარე და მეც ჩემი ჯვარი ვზიდე. დღეს სხვა აღარაფერ მყავს, მხოლოდ შენ მყავხარ, ერთადერთი, მე კი საფლავის პირას ვდგავარ. ისეთი საშინელია მისი ყურება! მაგრამ ეს რეალობაა, თუნდაც სასიამოვნო და მშვენიერი არ იყოს, მაგრამ რას ვიზამთ, თვით ყველაზე უმშვენიერეს რეალობაშიც კი არ დევს იმაზე მეტი სიმართლე, ვიდრე ძველ და უბრალო რეალობაში. რადგან თვით ცხოვრებაა უბრალო და უხეში. ეს სიტყვები ყოველთვის მაგიჟებდა.

**სვეტა გაჩუმდება. მიდის კარადასთან და ნელ-ნელა ყრის კარადის თავიდან საგნებს, თან უცხო ხმით განაგრძობს.**

**სვეტა:** ვერ ვიტანდი შენს სუფთა თვალებს, მაგიჟებდა შენი სიმშვიდე, ოღონდ არ მაღელვებდა შენი უპატრონობა, მაგრამ ვილტვოდი, ისეთი უბედური მენახე, როგორც მე ვიყავი. მხოლოდ იმიტომ, რომ ვერ ვიტანდი სხვების ბედნიერებას. მე ეს გამომივიდა...

**სვეტა ხელს მიაჩქვამს კარადას. მერე შემობრუნდება და სიმწრით ტუჩებს ჩაიკვნეტს.**

**სვეტა:** შენ ახლა გგონია, რომ უბედნიერესი ქალი ხარ, რადგან იმავე კაცის სიყვარულით იწვი, ვინც მე მიყვარდა. შენც გგონია, რომ უყვარხარ, მაგრამ რა იცი, რომ შენთან გატარებული ყოველი წუთის საფასურს მწარედ გადაგახდევინებს... და ეს მე გაგიკეთე!.. მე გაგიკეთე, დედამ... შვილს...

**დადის ფრთხილად გაოგნებული სახით და ხელებს უაზროდ ამობრავებს.**

**სვეტა:** შენსავით დამაბრმავა კოკას სილამაზემ. გამთელა, გამანადგურა, მაგრამ მაინც უაზროდ მიყვარდა. ახლაც ვხედავ მდინარის პირას დაგდებულ ჩემს შიშველ სხეულს. ნაცემი, წაბილწული, მიგდებული, მოშორებით კი ნასიამოვნები კაცის სახე. კაცი, რომელიც ბედისწერად მექცა. შენც ხომ გაგავიჯა მისი ხელების სითბომ? დღემდე მათ სითბოს და ვნებას მივყვები.

**სვეტას რაღაც გაახსენდება თითქოს, მიდის თავის საწოლთან, იქვე დაკიდებულ ჯვარს ჩამოხსნის, გულთან მიიტანს, მერე საწოლზე მოისვრის და თვითონ წაბარბაცდება გაურკვეველად.**

**სვეტა:** მაინც რამდენი სიბინძურე გამააკეთებინა, კოკა, შენმა სიყვარულმა. როგორ გამაგიჟე ასე. ახლა იგივეს ჩემს შვილს უკეთებ, კოკა, უმანკოს, სუფთას, გამოუცდელს...

**იგი თავს გააქნევს, ხელებს ერთმანეთზე გადააჭდობს, თითქოს ვიღაცას იკრავს მკერდში.**

**სვეტა:** არა, სიკვდილზე ტყუილად ვფიქრობ. მეცოდება სიკვდილი, კოკა, შენ ხომ არ იცი, როგორ არ მასვენებენ ჩვენი ლამაზი გოგოები, (*რაცომღაც ქაეკტს გაიხდის და მოისვრის*) გახსოვს ნანა, ლია, ეკა. ჯერ კიდევ ბავშვები იყვნენ, დღეს ქუჩაში ყრიან და ეს ჩვენ გავაკეთეთ. სიყვარულს ვაბრალებდი, მაგრამ არა, (*ყვირის*) მეც შენნაირი ვიყავი. ყველა უმანკოებაში ჩემი სიბინძურის გამართლებას ვეძებდი. სხვების უმანკოებას ვწირავდი მსხვერპლად ჩემს წარსულს.

განა არ შემეძლო შეჩერება, შემეძლო და არ შევჩერდი, რადგან მეც შენნაირი ბინძური ღორი ვიყავი. მომწონდა სხვისი უბედურების ყურება, ვტკბებოდი მათი ცრემლებით. ყველა ქალს ჩემი ტკივილის სამაგიეროს ვაზღვევინებდი. ისინიც ჩემნაირად იწყებდნენ. ყველა ადამიანი თავის თავის მტერია, ყოველთვის იმას აკეთებს, რაც ვნებს, მაგრამ მაინც ჯიუტად აკეთებს. და მაინც, არასოდეს არ იცის, რას ელტვის, რა სურს, რა ურჩევნია, რომ გააკეთოს. მარჯვნივ წავიდეს თუ მარცხნივ, ფიქრობს და მაინც მდინარესავით მიჰყვება დინებას. აუტანლად ცდილობს, რომელიმე ნაპირს მიეტმასნოს. თუ ერთ ნაპირს მთელი ძალით მიეხეთქება, მეორეს მიეხეთქება, მერე იმის კვლევაშია, რა ქნას, ახლა როგორ მოიქცეს, გაჰყვას მდინარის დინებას თუ სადმე შეჩერდეს, რაიმეს მოეჭიდოს? ვერც კი ხვდება, ისე მიდის შესართავამდე, და როდესაც მდინარის ბოლო ტალღა ზღვაში იკარგება, ადამიანი უკვე არარაობად

ქცეული უსასრულობას უერთდება. უსასრულობას კი სიკვდილი მართავს. სიკვდილი... მეშინია... თუმცა, სიკვდილის შიში ყველას თან დაჰყვება და ამიტომ ვცხოვრობთ მუდმივი შიშით. იმიტომ, რომ უსუსურები და სუსტები ვართ. იმდენად სუსტები, რომ უამრავჯერ გამოგვრცია აზვითებულმა მდინარემ და ჩვენ მაინც სიღრმეში მივიწვევთ, ის კი ჩაგვითრევს, გვატრიალებს და ისევ გამოგვრციავს ... კი, სუსტი ვარ, მაგრამ ყოველთვის ძლიერებისკენ მივისწრაფობდი. ახლა ძლიერი ვარ, როგორც არასდროს.

**სვეტა შებრუნდება, დაემხობა თავის საწოლზე, ისევ წამოჯდება და სადღაც შორს იცქირება.**

**სვეტა:** ახლა, ამ საოცარ უსახურ კედლებში მხოლოდ ჩვენ ორნი ვართ. მე და შენ, დედა და შვილი (*თითქოს ჩვილი ბავშვი ჰყავს მიკრული მეურღზე და ანანავებს*), რომლებიც მთელი ცხოვრება ეძებდნენ ერთმანეთს და როცა შეხვდნენ, ვერც კი იგრძნეს ერთმანეთი. მაგრამ ახლა რომ ჩემთან ხარ, რატომ მგონია, რომ ჩვენს სიცოცხლეს ვიღაც სხვა დარაჯობს აქვე ჩვენს გვერდით და როგორც კი სული სიმშვიდეს იგრძნობს, მაშინვე აბობოქრდება და სიმწარეს გვიმატებს.

**სვეტა ვითომ საწოლზე მიაგდებს ბავშვს და დონჯით დაადგება თავზე.**

**სვეტა:** შენ რა, ძალიან მიბრაზდები? როცა გაიგებ, რომ ჩემი შვილი ხარ, მერეც დაიჩემებ ჩემს სიყვარულს? მაინც რატომ არ გჯეროდა, რომ მეზიზღებოდი? მე სიბინძურემ მასწავლა ზიზღი, ამ კედლებმა სხვა ადამიანად მაქცია. ყველა და ყველაფერი მეზიზღება და უკვე ვიცი, რომ დასასრული დასასრულია მაინც. როცა პირველად შევიგრძენი შენი ახალგაზრდული უმანკოება, შენმა სიწმინდემ ჭკუიდან გადამიყვანა. დღეს შენ ესეც აღარ დაგრჩა, მაგრამ ჯერ კიდევ



შეიძლება გიშველო, გამოგაფხიზლო, ამოგიყვანო  
ბობოქარი ტალღებიდან და...

**სვეტა ხელებს გაშლის, დატრიალდება რამოდენიმეჯერ,  
მერე იატაკზე ჩაჯდება, მუხლებზე ხელებს შემოიხვევს  
და ნიშნის მოგებით აგრძელებს.**

**სვეტა:** შენ მასთან ცხოვრობ და არც გეშინია, რომ  
შენ და შენს შვილს მიგატოვებთ. უნდა მეთქვა  
შენთვის, რა ნაძირალაა. იცი, როგორ მოგექცევათ.  
გეტყვით, რომ შეიძლება შენ მისი შვილიც კი იყო.  
არც გამიკვირდება, მე ხომ არც მახსოვს, რომელია  
მამაშენი. არა! არა! ასე ვერ მომექცევა ცხოვრება!  
შენ რა დააშავე, რატომ გაგწირე სატანასთან  
ცხოვრებისათვის. ის ჩემი გზით გატარებს, მაგრამ  
დროა შეჩერდეს.

**სვეტა ხატებთან მიხოსდება და მუხლზე დაჩოქილი  
ღმერთს ვეღვრება.**

**სვეტა:** ღმერთო, იმდენჯერ უარგყავი, აღარც კი მახსოვს.  
შენს ნაცვლად სატანას ვწირავდი ზვარაკად  
სიწმინდეს და ისე ჩავეფალი სიბილწეში, საკუთარი  
შვილიც კი ვერ შევიცანი. ამ კედლებს იქით უამრავი  
კოკა ცხოვრობს და უამრავი ზვარაკად შესაწირი  
კრავი ეგულება და დაძრწის მათ მოსახელთებლად.  
ვერაინ ხვდება, მის მომხიბვლელობაში როგორი  
სისასტიკე ბუდობს. ისინი ბევრნი არიან, ღმერთო!  
გაივსო სამყარო ცოდვებით და ვეღარ უძლებს  
სიმძიმეს. მე ახლა შენთან ვარ და ვეძებ გზას,  
რომელიც სულის ციხეს დაანგრევს და იმ ტაძრამდე  
მიმიყვანს, რომლის ზარების გუგუნნი ჩემს შვილს  
ეტყვის, რომ შეჩერდეს, რადგან სწორედ ეს წამია  
დასაწყისი და დასასრული. მე არ მოვინდომე წამის  
შეჩერება, ახლა კი ვნატრობ, გესმის, უფალო?

**სვეტა წამოდგება. გაბრაზებული გადმოყრის კარადიდან ყველაფერს ერთი ხელის მოსმით.**

**სვეტა:** არაფერიც არ გესმის! რომ გაგეგონა, ეტყოდი შენს ანაფორიან მსახურს, დამხმარებოდა და გადავრჩებოდი. იცი, რა არც შენ არსებობ, ტყუილია ყველაფერი. აი, ახლა მე მოვალ შენთან მანდ ცაში, თუ ღრუბლებში და გამეცი პასუხი.

**სვეტა გიჟივით დადის, კარადიდან ნივთებს ყრის, გრძელ შავ კაშნეს იპოვის, აძვრება კარადაზე, გამონასკვავს და ცდილობს, ყელზე შემოიხვიოს.**

**სვეტა:** არც შენ არ გესმის ჩემი. როგორ იცის კოკამ? „არ არის ადამიანი, არ არის პრობლემა“. ძალიან კარგი! დამელოდე, არ დამემალე, ღმერთო, თორემ შენთვისაც რამეს მოვიფიქრებ. შენ რა გგონია, მეშინია სიკვდილის? მე იმდენ სიკვდილს გაგუქედი, ეს რა იქნება, ეს კაშნეც მაწვალებს...

**სვეტას ხელები უკანკალებს, კაშნეს ბოლოს მოკიდა ხელი და გაშეშდა. ბოლოებს თავისი შვილის ნაჭერში გამოსვეული ქუდბედი ეკიდა და ქანაობდა. კარადაზე დამდგარი ჩაიკეცა, ხელში აიღო ნაჭერი და უაზრო თვალებით ჩააშტერდა.**

**სვეტა:** შვილო... შენ უნდა გადაგარჩინო... შენ უნდა შეგაჩერო... შენთვის ვაკეთებ... შენთვის... რადგან არასოდეს არაფერი გამიკეთებია შენს გამო... შენ უნდა გამოფხიზლდე და დაიმახსოვრო, რომ ცხოვრება ძალიან უბრალოა და ძალიან უხეში.